

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

18 iunie 2024*

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 33 alineatul (2) litera (a) – Imposibilitatea autorităților unui stat membru de a respinge o cerere de azil ca inadmisibilă ca urmare a acordării prealabile a statutului de refugiat într-un alt stat membru – Articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Risc de a fi supus unui tratament inuman sau degradant în acest alt stat membru – Examinare de către aceste autorități a respectivei cereri de azil, în pofida acordării statutului de refugiat în acest alt stat membru – Directiva 2011/95/UE – Articolul 4 – Examinare individuală”

În cauza C-753/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), prin decizia din 7 septembrie 2022, primită de Curte la 12 decembrie 2022, în procedura

QY

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen, vicepreședinte, domnul A. Arabadjiev, doamna K. Jürimäe (raportoare), domnii E. Regan, T. von Danwitz și Z. Csehi și doamna O. Spineanu-Matei, președinți de cameră, domnii M. Ilešič, J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis și A. Kumin, doamna M. L. Arastey Sahún și domnul M. Gavalec, judecători,

avocat general: doamna L. Medina,

grefier: doamna K. Hötzel, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 septembrie 2023,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru QY, de S. Kellmann, Rechtsanwalt;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul german, de J. Möller, A. Hoesch și R. Kanitz, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul belgian, de M. Jacobs, A. Van Baelen și M. Van Regemorter, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul ceh, de A. Edelmannová, M. Smolek și J. Vlácil, în calitate de agenți;
  - pentru Irlanda, de M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce și D. O'Reilly, în calitate de agenți, asistați de A. McMahon, BL;
  - pentru guvernul elen, de G. Karipsiadis și T. Papadopoulou, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul francez, de R. Bénard, O. Duprat-Mazaré, B. Fodda și J. Illouz, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de W. Ferrante, avvocato dello Stato;
  - pentru guvernul luxemburghez, de A. Germeaux, J. Reckinger și T. Schell, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și M. H. S. Gijzen, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul austriac, de A. Posch, J. Schmoll și M. Kopetzki, în calitate de agenți;
  - pentru Comisia Europeană, de A. Azéma, J. Hottiaux și H. Leupold, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 25 ianuarie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31), a articolului 4 alineatul (1) a doua teză și a articolului 13 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9), precum și a articolului 10 alineatele (2) și (3) și a articolului 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între QY, resortisantă siriană care a obținut statutul de refugiat în Grecia, pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), reprezentată de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Germania) (denumit în continuare „Oficiul Federal”), pe de altă parte, în legătură cu decizia acestuia din urmă de a respinge cererea prezentată de QY în scopul recunoașterii statutului de refugiat.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 604/2013

- 3 Considerentul (6) al Regulamentului nr. 604/2013 enunță:

„Prima etapă în crearea unui [sistem european comun de azil] care ar trebui să conducă, pe termen lung, la o procedură comună și la un statut uniform, valabil în întreaga Uniune [Europeană], pentru cei cărora li s-a acordat protecție internațională, a fost finalizată. [...]”

- 4 Articolul 1 din acest regulament definește obiectul regulamentului menționat după cum urmează:

„Prezentul regulament stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare «statul membru responsabil»).

- 5 Articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit. Cererea este examinată de un singur stat membru, și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.”

Directiva 2011/95

- 6 Considerentele (7) și (9)-(13) ale Directivei 2011/95 au următorul cuprins:

„(7) În prezent, s-a încheiat prima fază în crearea unui sistem european comun de azil. [...]”

[...]

(9) În Programul de la Stockholm, Consiliul European și-a reafirmat angajamentul față de obiectivul instituirii, cel târziu până în 2012, a unei zone comune de protecție și solidaritate, bazată pe o procedură de azil comună și un statut uniform, în conformitate cu articolul 78 [TFUE], pentru persoanele cărora li s-a acordat protecție internațională.

- (10) Luând în considerare rezultatele evaluărilor efectuate, în acest moment este oportun să se confirme principiile care stau la baza Directivei 2004/83/CE [a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (JO 2004, L 304, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52)], precum și să se depună eforturi pentru realizarea unei apropieri mai accentuate a normelor privind recunoașterea și conținutul protecției internaționale pe baza unor standarde mai exigente.
- (11) Resursele Fondului european pentru refugiați și ale Biroului European de Sprijin pentru Azil [(BESA)] ar trebui mobilizate pentru a se acorda sprijinul corespunzător statelor membre în eforturile lor de punere în aplicare a standardelor stabilite în cea de a doua fază a sistemului european comun de azil, în special statelor membre ale căror sisteme naționale de azil sunt supuse unor presiuni specifice și disproporționate în principal din cauza poziției lor geografice sau a situației lor demografice.
- (12) Obiectivul principal al prezentei directive este, pe de o parte, să se asigure că toate statele membre pun în aplicare criteriile comune de identificare a persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională și, pe de altă parte, să asigure un nivel minim de beneficii respectivelor persoane în toate statele membre.
- (13) Apropierea normelor privind recunoașterea și conținutul statutului de refugiat și al protecției subsidiare ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de protecție internațională între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează exclusiv diferențelor care există între cadrele juridice ale statelor membre.”

7 Articolul 1 din Directiva 2011/95 definește obiectul acesteia după cum urmează:

„Prezenta directivă are ca obiect stabilirea unor standarde referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a deveni beneficiari de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.”

8 Articolul 3 din această directivă, intitulat „Standarde mai favorabile”, prevede:

„Statele membre pot adopta sau menține standarde mai favorabile pentru a decide care sunt persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a statutului de refugiat sau care sunt persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, precum și pentru a stabili conținutul protecției internaționale, în măsura în care respectivele standarde sunt compatibile cu prezenta directivă.”

9 Capitolul II din directiva menționată, intitulat „Evaluarea cererilor de protecție internațională”, cuprinde articolele 4-8 din aceasta. Articolul 4 din aceeași directivă, intitulat „Evaluarea faptelor și circumstanțelor”, prevede:

„(1) Statele membre pot considera că este obligația solicitantului să prezinte, de îndată ce este posibil, toate elementele necesare în sprijinul cererii sale de protecție internațională. Statele membre au obligația de a evalua, în cooperare cu solicitantul, elementele relevante ale cererii.

[...]

(3) Evaluarea unei cereri de protecție internațională se efectuează la nivel individual, luându-se în considerare următoarele elemente:

- (a) toate faptele pertinente privind țara de origine în momentul luării unei decizii privind cererea, inclusiv actele cu putere de lege și actele administrative ale țării de origine și modul lor de aplicare;
- (b) informațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv informațiile care permit să se stabilească dacă solicitantul a făcut sau ar putea face obiectul unei persecuții sau al unor vătămări grave;
- (c) statutul individual și situația personală a solicitantului, inclusiv factori precum trecutul, sexul și vârsta acestuia, pentru a se stabili dacă, ținând seama de situația personală a solicitantului, actele la care solicitantul a fost sau riscă să fie expus ar putea fi considerate o persecuție sau o vătămare gravă;
- (d) dacă solicitantul, de când a părăsit țara de origine, a întreprins numai activități având ca scop unic sau scop principal crearea unor condiții necesare pentru a depune o cerere de protecție internațională, pentru a se evalua dacă respectivele activități ar expune solicitantul la o persecuție sau o vătămare gravă în cazul în care s-ar întoarce în țara de origine;
- (e) dacă există probabilitatea rezonabilă ca solicitantul să se preveleze de protecția unei alte țări în care ar putea solicita cetățenia.

[...]

10 Capitolul III din Directiva 2011/95, intitulat „Condiții pentru a fi considerat refugiat”, cuprinde articolele 9-12 din aceasta. Articolele 11 și 12 din această directivă definesc situația în care un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid încetează să mai fie refugiat și, respectiv, în care un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat.

11 Articolele 13 și 14 din directiva menționată figurează în capitolul IV din aceasta, intitulat „Statutul de refugiat”.

12 Potrivit articolului 13 din aceeași directivă:

„Statele membre acordă statutul de refugiat oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid care îndeplinește condițiile necesare pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III.”

13 Articolul 14 din Directiva 2011/95, intitulat „Revocarea, încetarea sau refuzul de reînnoire a statutului de refugiat”, prevede:

„(1) În ceea ce privește cererile de protecție internațională depuse după intrarea în vigoare a Directivei [2004/83], statele membre revocă statutul de refugiat acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, dispun încetarea sau refuză reînnoirea acestuia atunci când refugiatul a încetat să mai beneficieze de acest statut în temeiul articolului 11.

(2) Fără să aducă atingere obligației refugiatului, în temeiul articolului 4 alineatul (1), de a declara toate faptele relevante și de a furniza toate documentele justificative relevante de care dispune, statul membru care a acordat statutul de refugiat demonstrează, de la caz la caz, că respectiva persoană a încetat să mai fie sau nu a fost niciodată un refugiat în sensul alineatului (1) din prezentul articol.

(3) Statele membre revocă statutul de refugiat al oricărui resortisant al unei țări terțe sau al oricărui apatrid, dispun încetarea sau refuză reînnoirea acestuia în cazul în care, după ce i-au acordat statutul de refugiat, stabilesc că:

(a) refugiatul este sau ar fi trebuit să fie exclus de la recunoașterea statutului de refugiat în temeiul articolului 12;

[...]

14 Capitolul VII din Directiva 2011/95 definește „[c]onținutul protecției internaționale” și cuprinde articolele 20-35 din aceasta. Articolul 29 din respectiva directivă, intitulat „Protecția socială”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre se asigură că beneficiarii de protecție internațională primesc, în statul membru care a acordat protecția, aceeași asistență socială necesară ca cea prevăzută pentru resortisanții respectivului stat membru.”

15 Articolul 36 al doilea paragraf din directiva menționată prevede:

„Statele membre, în colaborare cu Comisia [Europeană], adoptă toate dispozițiile utile pentru a stabili cooperarea directă și schimbul de informații între autoritățile competente.”

Directiva 2013/32

16 Considerentele (4), (12), (13) și (43) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(4) Concluziile de la Tampere prevăd că sistemul european comun de azil ar trebui să includă, pe termen scurt, standarde comune pentru o procedură de azil echitabilă și eficace în statele membre și, pe termen lung, norme ale Uniunii care să conducă la o procedură de azil comună în Uniune.

[...]

(12) Obiectivul principal al prezentei directive este de a dezvolta în continuare standarde pentru procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, în vederea instituirii unei proceduri comune de azil în Uniune.

(13) Apropierea normelor privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de protecție internațională între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează diferențelor de cadru juridic, și la crearea de condiții echivalente pentru aplicarea Directivei [2011/95] în statele membre.

[...]

(43) Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva [2011/95], cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. Statele membre ar trebui, în special, să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.”

17 Articolul 1 din Directiva 2013/32 definește scopul acesteia după cum urmează:

„Scopul prezentei directive este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei [2011/95].”

18 Articolul 5 din Directiva 2013/32, intitulat „Dispoziții mai favorabile”, prevede:

„Statele membre pot institui sau menține standarde mai favorabile privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale, în măsura în care standardele în cauză sunt compatibile cu prezenta directivă.”

19 Potrivit articolului 10 alineatele (2) și (3) din această directivă:

„(2) Atunci când examinează cererile de protecție internațională, autoritatea decizională determină mai întâi dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a obține statutul de refugiat și, în caz contrar, dacă solicitanții sunt eligibili pentru protecție subsidiară.

(3) Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de protecție internațională după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

(a) cererile sunt examinate și deciziile sunt adoptate în mod individual, obiectiv și imparțial;

(b) se obțin informații precise și actualizate din surse diferite, cum ar fi BESA, [Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR)] și organizații internaționale relevante pentru apărarea drepturilor omului, cu privire la situația generală existentă în țările de origine ale solicitanților și, acolo unde este necesar, în țările pe care aceștia le-au tranzitat, iar aceste informații sunt puse la dispoziția personalului care examinează cererile și adoptă deciziile;

(c) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul și refugiații;

(d) personalul care examinează cererile și adoptă deciziile are posibilitatea, de fiecare dată când consideră necesar, să consulte experți cu privire la anumite aspecte, cum ar fi cele medicale, culturale, religioase, legate de copii sau privind egalitatea între sexe.”

20 Articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din această directivă prevede:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul [nr. 604/2013], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește

condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva [2011/95], în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat protecție internațională [...]"

21 Articolele 44 și 45 din Directiva 2013/32 stabilesc procedurile de retragere a protecției internaționale.

22 Potrivit articolului 49 al doilea paragraf din această directivă:

„Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă toate măsurile corespunzătoare pentru a stabili cooperarea directă și un schimb de informații între autoritățile competente.”

Dreptul german

23 Articolul 1 alineatul (1) punctul 2 din Asylgesetz (AsylG) (Legea privind dreptul de azil) din 26 iunie 1992 (BGBl. 1992 I, p. 1126), în versiunea publicată la 2 septembrie 2008 (BGBl. 2008 I, p. 1798), astfel cum a fost modificată ultima dată prin articolul 9 din Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters (Legea privind consolidarea registrului central de evidență a resortisanților străini) din 9 iulie 2021 (BGBl. 2021 I, p. 2467) (denumită în continuare „AsylG”), prevede:

„(1) Prezenta lege se aplică resortisanților străini care solicită:

[...]

2. protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95].”

24 Articolul 29 din AsylG, intitulat „Cereri inadmisibile”, prevede la alineatul (1) punctul 2:

„O cerere de azil este inadmisibilă atunci când:

[...]

2. un alt stat membru al Uniunii Europene a acordat deja resortisantului străin protecția internațională prevăzută la articolul 1 alineatul (1) punctul 2[...]"

25 Articolul 60 alineatul (1) din Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz – AufenthG) (Legea privind șederea, exercitarea unei activități remunerate și integrarea străinilor pe teritoriul federal) din 30 iulie 2004 (BGBl. 2004 I, p. 1950), în versiunea publicată la 25 februarie 2008 (BGBl. 2008 I, p. 162), astfel cum a fost modificată ultima dată prin articolul 4a din Gesetz zur Regelung eines Sofortzuschlages und einer Einmalzahlung in den sozialen Mindestsicherungssystemen sowie zur Änderung des Finanzausgleichsgesetzes und weiterer Gesetze (Legea privind reglementarea unui

supliment imediat și a unei plăți unice în sistemele de securitate socială minimă, precum și de modificare a Legii privind compensarea financiară și a altor legi) din 23 mai 2022 (BGBl. 2022 I, p. 760), prevede:

„În temeiul Convenției privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)] [și intrată în vigoare la 22 aprilie 1954] (BGBl. 1953 II, p. 559), un resortisant străin nu poate fi returnat la frontieră într-un stat în care viața sau libertatea sa sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice. Situația este aceeași în cazul persoanelor cărora li s-a acordat dreptul de azil și resortisanților străini cărora li s-a recunoscut calitatea de refugiați printr-un act care nu este supus căilor de atac ori care beneficiază, din alt motiv, de statutul de refugiați străini pe teritoriul federal sau au fost recunoscuți în afara teritoriului federal ca refugiați străini în conformitate cu Convenția privind statutul refugiaților. Atunci când un resortisant străin invocă interdicția de returnare la frontieră prevăzută de prezentul alineat, Oficiul Federal stabilește în cadrul unei proceduri de azil, cu excepția cazurilor prevăzute de a doua teză, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prima teză și dacă acestui resortisant străin trebuie să i se recunoască calitatea de refugiat. Decizia Oficiului Federal nu poate face obiectul unei căi de atac decât în temeiul dispozițiilor AsylG.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 26 QY, o resortisantă siriană, a obținut statutul de refugiat în Grecia în anul 2018.
- 27 La o dată neprecizată de instanța de trimitere, QY a prezentat o cerere de protecție internațională în Germania.
- 28 Printr-o decizie definitivă, menționată, dar nedată în cererea de decizie preliminară, un Verwaltungsgericht (tribunal administrativ, Germania) a considerat că QY era expusă în Grecia unui risc serios de a suferi un tratament inuman sau degradant, în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), astfel încât nu se putea întoarce acolo.
- 29 Prin decizia din 1 octombrie 2019, Oficiul Federal a respins cererea lui QY de acordare a statutului de refugiat, dar i-a acordat acesteia protecție subsidiară.
- 30 QY a introdus o acțiune împotriva acestei decizii, care a fost respinsă de Verwaltungsgericht (tribunalul administrativ) sesizat. Potrivit acestuia din urmă, cererea de acordare a statutului de refugiat era nefondată, întrucât QY nu era supusă riscului de a fi persecutată în Siria.
- 31 QY a formulat ulterior un recurs direct, autorizat de acest Verwaltungsgericht (tribunal administrativ), la Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), care este instanța de trimitere. În susținerea recursului respectiv, ea arată că Oficiul Federal era obligat să recunoască statutul de refugiat acordat de autoritățile elene.
- 32 Această instanță precizează că Verwaltungsgericht (tribunalul administrativ) era obligat să se pronunțe pe fond cu privire la cererea de protecție internațională formulată de QY. Astfel, cererea amintită nu putea fi declarată inadmisibilă ca urmare a acordării prealabile a acestui statut în Grecia, întrucât QY este expusă unui risc serios de a fi supusă în acest stat membru unui tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din cartă.

- 33 Instanța de trimitere subliniază că, pe fond, s-a stabilit că QY nu îndeplinește condițiile pentru a i se recunoaște statutul de refugiat. În plus, conform articolului 60 alineatul (1) a doua teză din Legea privind șederea, exercitarea unei activități remunerate și integrarea străinilor pe teritoriul federal, cu modificările ulterioare, decizia de acordare a statutului de refugiat adoptată de autoritățile elene ar avea ca unic efect juridic interzicerea returnării acestui refugiat la frontierele statului terț din care a fugit. În schimb, în temeiul dreptului german, o astfel de decizie nu ar crea niciun drept la o nouă recunoaștere a statutului de refugiat. De asemenea, în temeiul dreptului german, această decizie de acordare a statutului de refugiat nu ar produce niciun efect obligatoriu care ar conduce la situația în care autoritățile germane, obligate în mod excepțional să desfășoare din nou o procedură de azil, ar trebui în mod obligatoriu să recunoască acest statut persoanei interesate în cadrul respectivei proceduri.
- 34 În aceste condiții, instanța de trimitere consideră că este necesar să se stabilească dacă dreptul Uniunii se opune ca Oficiul Federal să efectueze o nouă examinare autonomă a cererii de protecție internațională și dacă dreptul Uniunii impune ca decizia de acordare a statutului de refugiat adoptată într-un alt stat membru să aibă efect obligatoriu pentru oficiul respectiv.
- 35 În această privință, în primul rând, instanța menționată consideră că dreptul primar al Uniunii, în special articolul 78 TFUE, nu este de natură să justifice un astfel de efect. Din dreptul primar al Uniunii nu ar reieși niciun principiu al recunoașterii reciproce a deciziilor de acordare a statutului de refugiat. În consecință, și în lipsa, până în prezent, a unui statut uniform de protecție internațională, examinarea condițiilor de fond ale unei cereri pentru o asemenea protecție ar reveni statului membru sesizat cu această cerere.
- 36 Potrivit instanței menționate, nici principiul încrederii reciproce nu poate justifica recunoașterea reciprocă a unor astfel de decizii. De altfel, această încredere ar fi fost încălcată în speță, din cauza riscului serios la care este expusă persoana interesată de a fi supusă, în statul membru care i-a acordat protecție internațională, unui tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din cartă.
- 37 În al doilea rând, instanța de trimitere arată că nicio normă de drept derivat al Uniunii nu prevede în mod expres că recunoașterea statutului de refugiat de către un stat membru are efect obligatoriu asupra procedurii de azil dintr-un alt stat membru.
- 38 În aceste condiții, instanța menționată ridică problema dacă principiul unicității examinării unei cereri de protecție internațională, evocat la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 604/2013, sau chiar dispozițiile articolului 4 alineatul (1) a doua teză și ale articolului 13 din Directiva 2011/95 ar putea implica faptul că statutul de refugiat acordat de un stat membru ar trebui să fie recunoscut în toate celelalte state membre fără să se efectueze o nouă examinare.
- 39 În acest context, instanța menționată ridică problema consecințelor juridice pe care le determină, în cazul unui risc serios de încălcare a articolului 4 din cartă în statul membru care a acordat protecția internațională, dispariția posibilității unui alt stat membru, sesizat cu o nouă cerere de protecție internațională, de a o respinge ca inadmisibilă în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32. În opinia sa, solicitantul ar trebui să fie considerat un „solicitant pentru prima dată” de către acest alt stat membru, iar acesta din urmă ar trebui să efectueze o nouă examinare, fără a fi ținut de considerațiile exprimate în decizia de acordare a statutului de refugiat adoptată anterior de primul stat membru.

- 40 Totuși, aceeași instanță observă că o asemenea abordare ar putea implica o eludare a normelor speciale referitoare la încetarea, la excluderea și la revocarea statutului de refugiat, prevăzute la articolele 11, 12 și 14 din Directiva 2011/95. În aceste condiții, ea subliniază că, în speță, nu există un risc de deteriorare a poziției juridice a persoanei interesate care, în orice caz, nu poate fi returnată la frontiera țării sale de origine, întrucât Oficiul Federal i-a acordat protecție subsidiară.
- 41 În al treilea rând, instanța de trimitere ridică problema modului în care trebuie înțeles punctul 42 din Ordonanța din 13 noiembrie 2019, Hamed și Omar (C-540/17 și C-541/17, EU:C:2019:964). Astfel, referirea la o „nouă” procedură de azil ar putea pleda în favoarea unei noi examinări, în timp ce menționarea drepturilor aferente statutului de refugiat ar putea implica o recunoaștere a statutului deja acordat de un alt stat membru.
- 42 În aceste condiții, Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare:

„În situația în care un stat membru nu se poate prevala de permisiunea prevăzută la articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva [2013/32] de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională în ceea ce privește statutul de refugiat acordat de un alt stat membru, deoarece condițiile de viață din acest [alt] stat membru ar expune solicitantul unui risc serios de a suferi tratamente inumane sau degradante în sensul articolului 4 din [cartă], articolul 3 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul [nr. 604/2013], articolul 4 alineatul (1) a doua teză și articolul 13 din Directiva [2011/95], precum și articolul 10 alineatele (2) și (3) și articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva [2013/32] trebuie interpretate în sensul că statutul de refugiat acordat anterior împiedică [primul] stat membru în care a fost prezentată o cerere de protecție internațională să o examineze în mod neutru în ceea ce privește soluția ce urmează a fi adoptată și îl obligă să acorde solicitantului statutul de refugiat fără a analiza condițiile materiale ale acestei protecții?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 43 Irlanda invocă inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară pentru motivul că interpretarea solicitată ar intra sub incidența teoriei denumite a „actului clar”. Potrivit Irlandei, în stadiul actual al dreptului Uniunii, nicio dispoziție a acestui drept nu prevede recunoașterea reciprocă de către statele membre a deciziilor de acordare a protecției internaționale adoptate de un alt stat membru.
- 44 Potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Refuzul Curții de a se pronunța asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională este posibil numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate [Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Examinare din oficiu a măsurii de luare în custodie publică), C-704/20 și C-39/21, EU:C:2022:858, punctul 61, precum și jurisprudența citată].

- 45 În speță, din cererea de decizie preliminară reiese fără echivoc că întrebarea adresată privește efectiv interpretarea normelor de drept al Uniunii pertinente pentru soluționarea litigiului principal. Împrejurarea invocată de Irlanda că interpretarea astfel solicitată s-ar impune cu claritate ține de răspunsul pe fond la această întrebare și nu poate, presupunând că este dovedită, să justifice răsturnarea prezumției de pertinență de care beneficiază această întrebare.
- 46 În orice caz, unei instanțe naționale nu i se interzice nicidecum să adreseze Curții o întrebare preliminară al cărei răspuns nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile. Astfel, chiar presupunând că aceasta ar fi situația, cererea de decizie preliminară care cuprinde o asemenea întrebare nu devine totuși inadmisibilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2023, *Vapo Atlantic*, C-604/21, EU:C:2023:175, punctul 33).
- 47 În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 48 Prin intermediul unicei sale întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013, articolul 4 alineatul (1) și articolul 13 din Directiva 2011/95, precum și articolul 10 alineatele (2) și (3) și articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 trebuie interpretate în sensul că, atunci când autoritatea competentă a unui stat membru nu poate exercita posibilitatea oferită de această din urmă dispoziție de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională prezentată de un solicitant căruia un alt stat membru i-a acordat deja o astfel de protecție, din cauza unui risc serios pentru solicitantul amintit de a fi supus în acest alt stat membru unui tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din cartă, respectiva autoritate este obligată să îi recunoască solicitantului menționat statutul de refugiat doar pentru motivul că acest statut i-a fost deja recunoscut de celălalt stat membru menționat sau ea poate efectua o nouă examinare autonomă pe fond a respectivei cereri.
- 49 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 33 alineatul (1) din Directiva 2013/32, în afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul nr. 604/2013, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95 în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul acestui articol. Articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă [Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 76, precum și Hotărârea din 22 februarie 2022, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Unitatea familiei – Protecție deja acordată)*, C-483/20, EU:C:2022:103, punctul 23].
- 50 În această privință, articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 urmărește, astfel cum reiese din considerentul (43) al acestei directive, atenuarea obligației statelor membre de a examina orice cerere de protecție internațională, prin definirea situațiilor în care o astfel de cerere este considerată inadmisibilă. Având în vedere această finalitate, dispoziția menționată prezintă, în ansamblul său, un caracter derogatoriu în raport cu această obligație [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Copil al unor refugiați născut în afara statului gazdă)*, C-720/20, EU:C:2022:603, punctul 49 și jurisprudența citată].

- 51 Printre aceste situații figurează cea prevăzută la litera (a) a articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32, în care un alt stat membru a acordat deja protecție internațională. Atunci când aplică acest motiv de inadmisibilitate într-o asemenea situație, statele membre sunt, așadar, scutite de obligația menționată la punctul anterior din prezenta hotărâre [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Unitatea familiei – Protecție deja acordată)*, C-483/20, EU:C:2022:103, punctele 23 și 24].
- 52 În aceste condiții, Curtea a statuat că, cu titlu excepțional, autoritățile unui stat membru nu pot exercita posibilitatea care le este oferită la articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 de a respinge o cerere de acordare a statutului de refugiat ca inadmisibilă pentru motivul că un alt stat membru a acordat deja solicitantului protecție internațională, atunci când au ajuns la concluzia că condițiile de viață previzibile pe care le-ar avea solicitantul respectiv în calitate de beneficiar de protecție internațională în acest alt stat membru l-ar expune unui risc serios de a suferi un tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 92, Ordonanța din 13 noiembrie 2019, *Hamed și Omar*, C-540/17 și C-541/17, EU:C:2019:964, punctul 35, precum și Hotărârea din 22 februarie 2022, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Unitatea familiei – Protecție deja acordată)*, C-483/20, EU:C:2022:103, punctele 32 și 34].
- 53 Astfel, întrucât posibilitatea oferită la articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 constituie, în cadrul procedurii comune de azil instituite de această directivă, o expresie a principiului încrederii reciproce, care permite și impune statelor membre să prezume, în contextul sistemului european comun de azil, că tratamentul aplicat solicitanților de protecție internațională în fiecare stat membru este conform cu cerințele cartei, în special cu articolele 1 și 4 din aceasta, care consacră una dintre valorile fundamentale ale Uniunii și ale statelor sale membre, această prezumție și exercitarea posibilității menționate care decurge din ea nu se pot justifica atunci când se stabilește că, în realitate, nu acesta este cazul într-un anumit stat membru (Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 83-86, precum și Ordonanța din 13 noiembrie 2019, *Hamed și Omar*, C-540/17 și C-541/17, EU:C:2019:964, punctul 41).
- 54 În această privință, trebuie precizat că deficiențele menționate la punctul 52 din prezenta hotărâre trebuie să atingă un prag deosebit de ridicat de gravitate, care depinde de ansamblul datelor din cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 89-91).
- 55 În lumina acestei jurisprudențe, instanța de trimitere ridică problema dacă, în ipoteza în care autoritatea unui stat membru se află în imposibilitatea de a declara inadmisibilă, în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32, o cerere de protecție internațională cu care este sesizată, ea poate aprecia atunci temeinicia acestei cereri de protecție internațională fără a fi ținută de faptul că un alt stat membru a acordat deja solicitantului o astfel de protecție.
- 56 Pentru a răspunde la întrebarea adresată, trebuie să se constate, în primul rând, că dreptul Uniunii în materie de protecție internațională nu cuprinde, în stadiul actual, o obligație expresă a statelor membre de a recunoaște în mod automat deciziile de acordare a statutului de refugiat adoptate de un alt stat membru.

- 57 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 78 alineatul (1) TFUE, politica comună pe care o dezvoltă Uniunea în domeniul dreptului de azil are scopul de a oferi un statut corespunzător oricărui resortisant dintr-o țară terță care are nevoie de protecție internațională și de a asigura respectarea principiului nereturnării. Diferitele aspecte ale sistemului european comun de azil sunt enumerate la literele (a)-(g) ale articolului 78 alineatul (2) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 75).
- 58 În special, articolul 78 alineatul (2) litera (a) TFUE prevede că Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene adoptă măsurile referitoare la un sistem european comun de azil care cuprinde „un regim unitar de azil în favoarea resortisanților țărilor terțe, valabil în toată Uniunea”.
- 59 Deși această dispoziție furnizează astfel un temei juridic pentru adoptarea de către legiuitorul Uniunii a unor acte ale Uniunii care cuprind un asemenea statut uniform, nu este mai puțin adevărat că, așa cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 48 din concluzii, intervenția legiuitorului Uniunii este necesară pentru a materializa în mod concret toate drepturile aferente statutului menționat care, acordat de un stat membru și recunoscut de toate celelalte, este valabil în toată Uniunea.
- 60 În această privință, din considerentele actelor adoptate în temeiul articolului 78 alineatul (2) TFUE și în special din considerentul (6) al Regulamentului nr. 604/2013, din considerentele (7) și (9)-(11) ale Directivei 2011/95, precum și din considerentele (4) și (12) ale Directivei 2013/32 reiese că legiuitorul Uniunii intenționează să creeze în mod progresiv, în etape succesive, sistemul european comun de azil, care ar trebui să conducă, în final, la o procedură comună și la un statut uniform de refugiat, valabil în toată Uniunea.
- 61 Astfel, mai întâi, Directiva 2011/95, adoptată în temeiul articolului 78 alineatul (2) literele (a) și (b) TFUE, urmărește printre altele, după cum reiese din articolul 1 interpretat în lumina considerentului (12) al acesteia, să se asigure că toate statele membre pun în aplicare criterii comune de identificare a persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punctul 37).
- 62 În ceea ce privește în special dispozițiile respectivei directive menționate de instanța de trimitere, articolul 4 din aceasta stabilește asemenea criterii comune pentru evaluarea faptelor și a circumstanțelor în cadrul examinării unei cereri de protecție internațională, precizând în a doua teză a primului alineat că statele membre au obligația de a evalua, în cooperare cu solicitantul, elementele relevante ale cererii. La rândul său, articolul 13 din directiva menționată obligă statele membre să acorde statutul de refugiat oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid care îndeplinește condițiile necesare pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III din aceeași directivă.
- 63 Totuși, nici aceste dispoziții, nici vreo altă dispoziție a Directivei 2011/95 nu impun statelor membre să recunoască în mod automat deciziile de acordare a statutului de refugiat adoptate de un alt stat membru. Dimpotrivă, unele dispoziții ale acestei directive, precum articolul 29 alineatul (1) referitor la protecția socială, limitează anumite drepturi aferente statutului de refugiat la statul membru care a acordat acest statut.

- 64 În continuare, Directiva 2013/32, adoptată în temeiul articolului 78 alineatul (2) litera (d) TFUE, are, potrivit articolului 1, ca „scop [...] de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei [2011/95]”.
- 65 Articolul 10 din Directiva 2013/32, evocat de instanța de trimitere, se referă la cerințele privind examinarea cererilor pentru o astfel de protecție și impune, la alineatul (2), ca autoritatea decizională să determine mai întâi dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a obține statutul de refugiat și, în caz contrar, dacă solicitanții sunt eligibili pentru protecție subsidiară. În conformitate cu alineatul (3) al acestui articol 10, autoritatea respectivă trebuie să adopte o decizie după o examinare corespunzătoare și cu respectarea condițiilor enumerate de această dispoziție. În schimb, nici articolul 10 menționat, nici articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32, al căror conținut a fost amintit la punctele 49-51 din prezenta hotărâre, nu obligă autoritatea menționată să recunoască în mod automat deciziile de acordare a statutului de refugiat adoptate de un alt stat membru.
- 66 În sfârșit, Regulamentul nr. 604/2013, întemeiat pe articolul 78 alineatul (2) litera (e) TFUE, are ca obiect, în temeiul articolului 1, stabilirea criteriilor și a mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid.
- 67 Or, deși, conform articolului 3 alineatul (1) din acest regulament, o cerere de azil prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul unuia dintre statele membre, oricare ar fi acesta, este, în principiu, examinată doar de statul membru pe care criteriile enunțate în capitolul III din regulamentul menționat îl desemnează drept responsabil (Hotărârea din 16 februarie 2017, C. K. și alții, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punctul 56), de aici nu rezultă totuși, în lipsa oricărei dispoziții în acest sens, că decizia adoptată de statul membru astfel desemnat trebuie să fie recunoscută în mod automat de celelalte state membre.
- 68 Din motivele expuse la punctele 57-67 din prezenta hotărâre rezultă că, în stadiul actual al sistemului european comun de azil, legiuitorul Uniunii nu a concretizat încă în mod complet obiectivul către care tinde articolul 78 alineatul (2) litera (a) TFUE, și anume un regim unitar de azil în favoarea resortisanților țărilor terțe, valabil în toată Uniunea. În special, legiuitorul Uniunii nu a stabilit, în acest stadiu, niciun principiu potrivit căruia statele membre ar fi obligate să recunoască în mod automat deciziile de acordare a statutului de refugiat adoptate de un alt stat membru, și nici nu a precizat modalitățile de punere în aplicare a unui asemenea principiu.
- 69 Deși statele membre sunt astfel, în stadiul actual al dreptului Uniunii, libere să condiționeze recunoașterea tuturor drepturilor aferente statutului de refugiat pe teritoriul lor de adoptarea de către autoritățile lor competente a unei noi decizii de acordare a acestui statut, acestora le este permis să prevadă o recunoaștere automată a unor asemenea decizii adoptate de un alt stat membru cu titlu de standarde mai favorabile, în sensul articolului 3 din Directiva 2011/95 și al articolului 5 din Directiva 2013/32. Or, este cert că Republica Federală Germania nu a exercitat această posibilitate.
- 70 În aceste condiții, trebuie să se stabilească, în al doilea rând, întinderea examinării de către autoritatea competentă a unui stat membru a unei cereri de protecție internațională prezentate de un solicitant căruia un alt stat membru i-a acordat deja statutul de refugiat.

- 71 În această privință, trebuie amintit că, după cum s-a arătat la punctul 62 din prezenta hotărâre, în temeiul articolului 13 din Directiva 2011/95, statele membre acordă statutul de refugiat oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid care îndeplinește condițiile necesare pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III din această directivă, fără a dispune de o putere discreționară în această privință [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, punctul 63, Hotărârea din 14 mai 2019, M și alții (Revocarea statutului de refugiat), C-391/16, C-77/17 și C-78/17, EU:C:2019:403, punctul 89, precum și Hotărârea din 16 ianuarie 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Femei victime ale violenței domestice), C-621/21, EU:C:2024:47, punctul 72 și jurisprudența citată]. În schimb, în afara posibilității de a aplica standarde naționale mai favorabile, prevăzută la articolul 3 din Directiva 2011/95, aceasta din urmă nu prevede acordarea statutului de refugiat altor resortisanți ai țărilor terțe sau altor apatrizi decât cei care îndeplinesc aceste condiții [a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punctul 48 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 9 noiembrie 2021, Bundesrepublik Deutschland (Menținerea unității familiei), C-91/20, EU:C:2021:898, punctele 39 și 40, precum și jurisprudența citată].
- 72 Pentru a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile menționate, statele membre trebuie, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2011/95, să efectueze o evaluare individuală a fiecărei cereri de protecție internațională, luând în considerare printre altele toate faptele pertinente privind țara de origine a persoanei în cauză în momentul luării unei decizii privind cererea, informațiile și documentele relevante prezentate de respectiva persoană, precum și statutul individual și situația personală a acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 ianuarie 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punctul 41, precum și Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 98).
- 73 În același sens, rezultă în esență din articolul 10 alineatul (3) din Directiva 2013/32 că cererile de protecție internațională trebuie să facă obiectul unei examinări individuale, obiective și imparțiale pe baza unor informații precise și actualizate.
- 74 Prin urmare, în ipoteza în care, în aplicarea jurisprudenței amintite la punctul 52 din prezenta hotărâre, autoritatea competentă a unui stat membru se află în imposibilitatea de a declara inadmisibilă, în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32, o cerere de protecție internațională cu care este sesizată, această autoritate trebuie să efectueze o examinare individuală, completă și actualizată a condițiilor de acordare a statutului de refugiat.
- 75 Dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III din Directiva 2011/95, autoritatea menționată trebuie să îi acorde statutul de refugiat fără a dispune de o putere discreționară.
- 76 În această privință, deși aceeași autoritate nu este obligată să recunoască statutul de refugiat solicitantului respectiv pentru simplul motiv că statutul menționat i-a fost acordat anterior acestuia prin decizia unui alt stat membru, ea trebuie totuși să țină seama pe deplin de decizia amintită și de elementele care o susțin.
- 77 Astfel, sistemul european comun de azil, care include criteriile comune pentru identificarea persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională, după cum subliniază considerentul (12) al Directivei 2011/95, se întemeiază pe principiul încrederii reciproce, conform căruia trebuie să se prezume, mai puțin în situații excepționale, că tratamentul aplicat solicitanților de protecție internațională în fiecare stat membru este conform cu cerințele dreptului Uniunii, inclusiv cu cele

ale cartei, ale Convenției privind statutul refugiaților, precum și ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, N. S. și alții, C-411/10 și C-493/10, EU:C:2011:865, punctele 78-80, precum și Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 84 și 85).

- 78 În plus, ținând seama de principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf TUE, în temeiul căruia Uniunea și statele membre se respectă și se ajută reciproc în îndeplinirea misiunilor care decurg din tratate (Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 42), și care își găsește o expresie concretă la articolul 36 din Directiva 2011/95, precum și la articolul 49 din Directiva 2013/32, și pentru a asigura, în măsura posibilului, coerența deciziilor luate de autoritățile competente din două state membre cu privire la nevoia de protecție internațională a aceluiași resortisant al unei țări terțe sau apatrid, este necesar să se considere că autoritatea competentă a statului membru chemată să se pronunțe cu privire la noua cerere trebuie să inițieze, cât mai curând posibil, un schimb de informații cu autoritatea competentă a statului membru care a acordat anterior aceluiași solicitant statutul de refugiat. În acest sens, revine celei dintâi dintre aceste autorități sarcina de a o informa pe cea de a doua cu privire la noua cerere, de a-i transmite avizul său cu privire la această nouă cerere și de a solicita din partea sa transmiterea, într-un termen rezonabil, a informațiilor aflate în posesia sa care au condus la acordarea respectivului statut.
- 79 Acest schimb de informații este destinat să permită autorității statului membru sesizat cu noua cerere menționată să fie în măsură să efectueze pe deplin informat verificările care îi revin în cadrul procedurii de protecție internațională.
- 80 Ținând seama de ansamblul motivelor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 604/2013, articolul 4 alineatul (1) și articolul 13 din Directiva 2011/95, precum și articolul 10 alineatele (2) și (3) și articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 trebuie interpretate în sensul că, atunci când autoritatea competentă a unui stat membru nu poate exercita posibilitatea oferită de această din urmă dispoziție de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională prezentată de un solicitant căruia un alt stat membru i-a acordat deja o astfel de protecție, din cauza unui risc serios pentru respectivul solicitant de a fi supus în acest alt stat membru unui tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din cartă, această autoritate trebuie să efectueze o nouă examinare individuală, completă și actualizată a respectivei cereri cu ocazia unei noi proceduri de protecție internațională desfășurate în conformitate cu Directivele 2011/95 și 2013/32. În cadrul acestei examinări, autoritatea menționată trebuie totuși să țină seama pe deplin de decizia celui alt stat membru amintit de a acorda protecție internațională solicitantului respectiv și de elementele care susțin această decizie.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 81 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, articolul 4 alineatul (1) și articolul 13 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și al Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, precum și articolul 10 alineatele (2) și (3) și articolul 33 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale

trebuie interpretate în sensul că

atunci când autoritatea competentă a unui stat membru nu poate exercita posibilitatea oferită de această din urmă dispoziție de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională prezentată de un solicitant căruia un alt stat membru i-a acordat deja o astfel de protecție, din cauza unui risc serios pentru respectivul solicitant de a fi supus în acest alt stat membru unui tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, această autoritate trebuie să efectueze o nouă examinare individuală, completă și actualizată a respectivei cereri cu ocazia unei noi proceduri de protecție internațională desfășurate în conformitate cu Directivele 2011/95 și 2013/32. În cadrul acestei examinări, autoritatea menționată trebuie totuși să țină seama pe deplin de decizia celui alt stat membru amintit de a acorda protecție internațională solicitantului respectiv și de elementele care susțin această decizie.

Semnături